

Kiekvieną vakarą Vrindavane vyksta daug įdomių žaidimų. Krišnos namuose vyksta didelė didelė prasado vakarienė. Prie stalo sėdi Nanda Maharajas su savo broliais Upananda ir Sunanda. Jie visidailiai pasipuošę, galvos papuoštos nepaprastais turbanais, jų visų akys pailgos, graži Nanda Maharajo barzda, jis pats toks stuomeningas. Priešais juos sėdi Krišna, Balarama, Madhumangala ir visi kiti draugai. Yašoda devi ir Rohini devi su savo tarnaitėmis pagamino daug vaišių – tiek daug įvairių daržovių patiekalų, aukščiausios rūšies ryžiai, kurie atrodo auksiniai, nes apipilti ghi. Jie valgo skirtingų rūšių purius, taip pat dahivadą, kuri buvo išmirkyta jogurte, skirtingų rūšių kačorius. Taip pat buvo pagaminti keli saldūs ir keli sūrūs čatniai, daug gėrimų. Ypatingai Krišnai patiko saldumynai, kuriuos pagamino Šri Radha savo namuose Javate. Juos atnešdavo grupė mergaičių, kurias lydėdavo viena iš Radharani artimų draugių. Kai Krišna pabaigia vakarieniauti merginos grįžta į Javatą, nešdamos Šri Radhai ir jos draugėms Krišnos maisto likučių. Tada pas jas prasideda tikras vakarėlis. Jos susėda kartu, šnekučiuojasi ir mėgaujasi mahaprasadu. Su kiekvienu kąsniu jos mėgaujasi Krišnos lūpų nektaru. Ypatingai didelį pasitenkinimą jos jaučia ragaudamos tuos maisto likučius, kurie buvo patekę į Krišnos burną, nes jie yra susimaišę su Krišnos seilėmis. Vrindavano merginas tai ypatingai svaigina, nes jų didžiausias troškimas yra tarnauti Šri Krišnos lūpoms. Kartais kai kurios merginos sako, kad didžiausia tarnystė yra tarnauti Krišnos pėdoms, bet kai kurios gudresnės ir įžūlesnės sako, kad iš tikrųjų mes girdėjome kitą tiesą: kad pati didžiausia tarnystė Krišnai yra tarnauti Jo lūpoms. Taigi jos visada, bet kokiomis aplinkybėmis ir bet kokiais būdais, nori tarnauti Jo lūpoms. Sanskrito kalba lūpos yra „adhara“. Galėdamos skanauti Krišnos adharamritą jos patiria didžiulę ekstazę.

Taigi jos visos džiaugsmingai sėdi ir mėgaujasi prasadu. Žinoma Šri Radha nori išgirsti, ką darė Krišna valgydamas. Šalia esančios merginos pradeda sankirtaną. Jos pasakoja Radhai viską apie Krišną, kaip Jo akys lyg žuvys vandenyne judėjo į visas puses, nerimastingai ieškodamos Šri Radhos. Jos pasakojo kokiais šmaikščiais žodžiais kalbėjo Krišna su Madhumangala, kaip nuostabiai atrodė Jo tamsi oda ir paleisti plaukai. Visi šie pasakojimai yra lyg nektaro lašai, trumpam užgesinantys išsiskyrimo ugnies liepsną Šri Radhos krūtinėje. Ji jaučia didelę atgaivą, klausydama ape Krišną.

Vieną vakarą Vrindavano merginos nusprendė tai paaiškinti Krišnai:

*tava kathamrtam tapta jivanam
kavibhir iditam kalmaśapaham
śravanam mangalam śrimad atatam
bhuvī grinanti je bhūri da dīanaha*

Šis posmas reiškia, kad vienintelis dalykas, galintis išvaduoti iš kančios šiame pasaulyje, yra klausytis Krišna kathos, klausytis nektariškų dalykų apie Krišną. Aišku mes dažnai turime savų planų, kaip išsivaduoti iš materialaus pasaulio kančių. Nuo to laiko, kai buvo sukurtas šis kosmosas, žmonės visada kuria planus. Taip bus visada. Bet mes jei visgi norime iš tiesų išsivaduoti, turime klausytis Krišna kathos.

Taigi Šri Radha klausosi šios kathos ir išsiskyrimo ugnis trumpam atslūgsta. Merginos juokauja viena su kita, tačiau jos kalba labai protingai ir joms tai labai patinka. Bet nepaisant to, kad jos taip džiaugiasi būdamos Šri Radhos draugijoje, viena iš merginų prieina, paima ją už rankų ir sako: „Mano brangioji, tau būtina prigulti poilsio, nes juk greitai tau reikės eiti į mišką, kur susitiksi su Šjamasundara. Jūs šöksit visą naktį, taigi tau geriau dabar prigulti.“

Nepaisant to, kad visoms labai gera būti šioje kompanijoje, viena mergina, kuri su dideliu atsidavimu tarnauja Šri Radhai, paima ją už rankų ir veda ją į jos miegamąjį. Visos merginos labai gražiai, labai švelniai ir tyliai pradeda dainuoti Krišnos ir Radhos vardus. Gal jos dainuoja: Harè Krišna, Harè Krišna, Krišna Krišna, Harè Harè, Harè Rama, Harè Rama, Rama Rama, Harè Harè? Šri Radha pradeda snūduriuoti, padeda galvą ant pagalvės, užmerkia akis ir labai natūraliai, girdėdama Radhą ir Krišną kartu, pradeda sapnuoti savo Šjamasundarą. Vos tik užmerkusi akis, ji jau mato Jį, ir kai tik pradeda sapnuoti, Krišna tuoj pat apsireiškia sapne. Kai vieno žaidimo metu Čitra parodė Radharanei paveiksluką, kuriame ji buvo nupiešusi vieną vaikina, Radha tuoj pat Jį įsimylėjo. Tas vaikinys staiga išėjo iš piešinio ir stojo prieš ją, nes Krišna yra viskas, Jis nesiskiria nuo nieko. Taigi ji pradėjo regėti sapną, kuriame pasirodė Krišna. Jis prieina prie Radhos ir meiliai ją apkabina. Radharani labai apstulbsta ir net pabunda, bet Šjamasundaros nebėra. Tada ji vėl padeda galvą ant pagalvės ir užmiega. Po kurio laiko jos tarnaitės ją pažadina ir pradeda ją puošti pasimatymui miške. Tai buvo tokia mėnesio naktis, kai nesimato mėnulio. Sanskrito kalba ji vadinama amavasja. Šią naktį Šri Radhą apengė juodu kostiumėliu ir uždėjo jai labai tamsių gėlių girliandą, kad ji tiesiog paskęstų naktyje. Merginos surišo jai apyrankes, kad einant iš namų jos neskambėtų, ir palydėjo iki miško. Radha buvo pilna susijaudinimo ir noro susitikti su Krišna. Nusiteikimas tarnauti Krišnai yra toks nuostabus, kad nepaisant to, jog jie susitinka kas dieną, kai ji eina į pasimatymą su Krišna, jai vis rodosi, kad ji niekada anksčiau nebuvo sutikusi šio vaikino. Dėl to šie žaidimai yra nava jaunam – amžinai nauji ir gaivūs. Šiame pasaulyje yra tokia tendencija, kad viskas nusibosta ir pasensta. Bet dvasiniame pasaulyje žaidimai visad nauji ir nepabostantys. Radha pilna susijaudinimo pradeda galvoti: „O Dieve mano, aš iš vis bijau su Juo susitikti. Kas nutiks, jei vyresnieji pamatys, kad palikau namus? Jie labai susinervins.“

Nepaisant to, mergaitės toliau veda ją gilyn į mišką, kol galų gale jos prieina susitikimo vietą. Jiems susitikus Šjamasundara su švelnia šypsena pažvelgia į Radhą ir paklausia jos:

- Kai tu šiandien ilsėjaisi vakare, Aš atėjau į tavo sapną ir švelniai tave apkabinau. Ar tau tai patiko?

Išgirdusi tai Šri Radha labai sutriko, ir situacijos taisyti įsikišo Lalita:

- Tas Šjamasundara tikras niekšas! Visiškai neįmanoma tavęs nuo Jo apsaugoti!

Paskui jie tęsia savo džiaugsmingus žaidimus. Galbūt jie šoka miške. Visos jaunos merginos groja instrumentais, o Radha ir Krišna šoka rato viduryje. Visi dainuoja: „Harè Krišna, Harè Krišna, Krišna Krišna, Harè Harè, Harè Rama, Harè Rama, Rama Rama, Harè Harè“; Šjamasundara sukasi ir daro nepaprastus triukus, o Radha šoka labai gražiai ir tyrai. Taip kiekvieno Vrindavano gyventojų širdis persipildo meilės.

Vėliau jie visi eina namo, o ryte prasideda kiti žaidimai. Vėl ir vėl. Esmė ta, kad kai mes kartojame Harè Krišna, turime labai susitelkti į garso virpesius, nes tas garsas ir yra Radha ir Krišna. Atėjus laikui, kai Jie užlies mus savo malone, Jie atvers mums labai daug. Taip mes galime įsikvėpti, nuolat atmindami nuostabius Radhos ir Krišnos žaidimus.